

Mou - dro - sti po - klad z ne - be
jímž k po - zná - ní nám se - be
je slo - vo Bo - ží nám,
po - dá - vá Pán Bůh sám;
toť svě - tlo k zje - ve - ní
nám v Kri - stu Bo - ží tvá - ře
na vě - čné spa - se - ní,
k ži - vo - tu sla - dká vů - ně
a v mdlo - bách sí - le - ní.

2. Tou hřivnou se vši péčí / nám těžit velí Pán / a svaté jeho řeči / skládati v srdce stan. / Když On, ten věčný Král, / k nám poselství své děje, / chce, by naň každý dbal, / a zhyne bez naděje, / kdož jím by pohrdal.

MOUDROSTI POKLAD Z NEBE

3. Tvé, Pane, slovo spásy / se nikdy nezvrátí / a slávy mu ni krásy /
věk žádný nezkrátí. / Kdo věrně k němu lne, / jako ke skále
v moři / se pevně k němu pne, / ten šťastně všemu hoří / i smr-
ti unikne.
4. Kdo v slovu tvém Tě cele, / ó, Pane, přijímá, / ten vesele a smě-
le / se všeho ujímá; / ten více nevězí / již v chytré ďábla síti, /
a v hříchu řetězy / již nedaje se jíti, / udatně vítězí.
5. Ó, Otče věčný, z nebe / na stádce popatř své, / jež vzdavši Tobě
sebe, / milosti žádá tvé; / své svaté učení / nám čisté zachovávej /
a k jeho plnění / nám chuť i sílu dávej, / k tvé slávy zvýšení.

*Moudrému dej
a bude ještě moudřejší,
pouč spravedlivého
a přibude mu znalostí.
Začátek moudrosti je bázeň
před Hospodinem
a poznat Svatého je rozumnost.*

Př 9,9–10